

Prædiken til 4. s. e. Hellig 3 Konger 2017.

Tekst: Matt. 8, 23-27.

Hvorfor sover du?

Jeg tænker ikke på den som får sig et blund under prædikenen, tryk og varm på kirkebænken. Eller på den lille anekdote jeg fandt i en bog om Bording sogns historie. Historien er helt tilbage fra slutningen af 1800tallet, da det var den gamle Bording kirke som stod her på stedet. Det var dengang at nærmeste nabo kirke mod øst var Kragelund kirke, og folk havde lang kirkevej til Bording kirke. Folk måtte gå i flere timer for at nå frem, og en mand ville i kirke i Bording, men kom frem i god tid. Den var en varm sommermorgen, og han nåede frem i god tid. Han lagde sig i græsset på kirkegården, for at hvile sig lidt, faldt i søvn i solens varme. Men vågnede pludseligt ved at høre stemmer. Han rejste sig glad for at gå ind i kirken, og blev mødt af folk på vej ud af kirken.

Han havde sovet tungt og trygt hele kirketiden, og kunne så begive sig hjemad igen.

Det var langt at gå for en formiddagssøvn.

Men tryk må han have været der på kirkegården under kirkens usynlige vinger.

Hvorfor sov Jesus i båden?

Jesus sov i båden, stormen raste så hårdt at bølgerne skjulte båden. Der var vind på, hvem kan sove når stormen hyler og kaster båden op og ned som var det en rutsjebane. Sug i maven på vej ned, det tunge tryk i kroppen når båden røg op.

Hvem kan sove da?

Båden i storm på søen er et kendt billede på menneskelivet, når det ter sig fra ukendte sider. Når uro og angst kaster sig ind over os.

Og vi kan ofte spørge om hvorfor sover Gud?

Livet er det skønneste vi ved, og kan ramme os med de hårdeste slag.

Som havet kan ses i sol og blankt som et spejl, kan det rejse sig med knusende bølger.

Sådan er også menneskelivet fyldt at gåder.

I den gamle tekst vi læste fra Jobs bog møder vi universets gådefuldhed, dets storhed og vores egen fremmedhed for livets mysterier.

Gud talte til Job inde fra stormen.

Ofte er det os der stiller spørgsmål til Gud, hvorfor gør du det, hvor gemmer du dig, hvad er meningen?

Og det havde Job gjort, og han havde om nogen grund til at stille Gud til regnskab, for Job var ramt som ingen anden. Sygdom, ulykker, dødsfald i familien, alt var taget fra ham. Job sad i sørgesæk på askedyngen. Følte sig smidt ud af livet som asken fra ildstedet smides ud på jorden. Overladt til alt affalds skæbne. At forgå.

Og han havde stillet sine spørgsmål til Altets skaber, til Gud den almægtige. Men her er rollerne byttet om. Det er Gud der taler fra stormen, og spørger Job. Hvor var du, da jeg grundlagde jorden? Har du fået solen til at stå op? Hvorfor bliver havet på sin plads?

Job stod mit i sit liv med sin hårde skæbne, men her byttes rollerne om. Job kan ikke gennemskue tilværelsens gåder. Og sådan som Job kan vi også stå midt i vores liv med mange ubesvarede spørgsmål, men vi har et liv vi skal leve.

Vi ved meget, men der er også meget vi ikke ved.

Livet er fyldt med gåder, som vi må leve med.

For midt i alt det vi ikke ved og ikke kan gennemskue eller forklare, så skal vi leve vort menneskeliv. Vi skal leve midt i det

gådefulde.

Kan man det? Kan man andet?

Kan vi gøre andet end at leve trods alt og med alt det vi ikke ved og kan forklare.

Derfor er det vel også at beretningen om Jesus og disciplene i storm på Genesarets sø er et godt billede på menneskelivet.

I en lille båd på det dybe vand.

Det er sådan vi pludseligt kan opdage at livet er. Livet er så stort, den verden jeg er omgivet af er så uoverskuelig, jeg er så lille.

Er det godt at vide at man er den lille, i en lille båd, på det dybe vand?

I den anden tekstrække til denne søndag hører vi om en lignende sejlads, hvor Peter og disciplene ser Jesus komme gående til dem på vandet. Peter spørg da han ser at det er Jesus, om han må komme ud til Jesus og gå på vandet ligesom Jesus gjorde det.

Det fik Peter lov til men han sank og måtte trækkes op af vandet. Peter fik en dukkert. Hans tro og overmod sank som en sten i vandet.

Hvis man tror at man kan gå på vandet, får man lov til at opleve at det kan man ikke.

Det er godt at vide at man ikke kan gå på vandet. Så undgår man at drukne. Peter opdagede at han var et lille menneske, som var underlagt naturens love, og lærte at leve med sin afmagt og sine mange ubesvarede spørgsmål.

Jeg kan ikke alt, når man ved det, så får man en sund ydmyghed overfor livet, og livets love og naturens love. Man kan få en sund selvbevidsthed. Der er noget jeg kan, og der er noget jeg ikke kan.

Underligt er det. Men det er godt at vide at man er på dybt

vand med sit liv.

Men hvad så med mig lille menneske?

Der er i salme 8 i det gamle testamente en fin lille sætning. Ham der skrev salmen undrede sig. Han skriver et brev til Gud, kam man sige. Og skrev sådan. Gud, *Når jeg ser din himmel, dine fingres værk, månen og stjernerne, som du satte der, hvad er da et menneske, at du husker på det, et menneskebarn, at du tager dig af det?*

Det var hans undren. Gud tager sig af mig midt i det store univers. Det kan godt være at jeg er et lille menneske, i en stor uoverskuelig verden, som et fnug der blæses rundt i universets solvinde. Men Gud ser mig og tager sig af mig.

Forfatteren til disse ord, hed David. Han blev en af Israels største konger for 3000 år siden, men havde som dreng været fårehyrde, og havde fulgt sine dyr på Betlehems bjergsider, gået der alene i naturen, sovet med fårene om natten ved et bål, hørt løven og sjakalen brøle i natten. Ligget alene mens gløderne lyste svagt, og set op i himlens nattemørke og set de tusind stjerner lyse, og tænkt: Hvad er et menneske i dette kæmpe rum? Undret sig og som tanken på Gud kom i tankerne, sådan var det som om Guds nærhed kunne føles helt ind i hjertes små kamre. Gud tager sig af mig. Og salmen til Gud fødtes i hans sind og blev til ord i hans mund, som han siden huskede og skrev ned på pergament.

Gud tager sig af mig.

Hvad skal vi med denne beretning om Jesus og disciplene der blev ramt af stormvejr da de sejlede på Genesarets sø?

Jeg tror at den beretning ganske enkelt skal fortælle os, at Jesus Kristus er med os i det liv som er vores. Både i storm og i stille vejr. Og det mærkelige er, at når det er stille vejr og alt går ganske let, så har vi let ved at tro på at han er med os. Straks

stormen begynder at hyle, så dukker tvivl og usikkerhed op i sindet. Og vi tror at så forsvinder han som blev han blæst væk. Eller at Jesus er faldet i søvn. Som i beretningen.

Disciplene vækkede Jesus. Det er bønnen. Et underligt billede af bøn, sådan kan det se ud for os, at vi må vække ham, for at han skal se hvordan det står til med os.

Brorson har i en af sine salmer et fint og meget ærligt billede på Guds barnets bøn. At det når livet ramte hårdt så fandt han vej til Gud.

Brorson skriver:

*Jeg har i mine levedage haft mange store prøver på,
at du, min Gud, i fryd og plage har ført mig;
jeg bekende må, du altid mig ved hånden fik, når vandene til
sjælen gik.*

Når Brorson var ved at stå i vand til langt op over sjælen, så fandt hans hånd vej til Guds hånd. Som et barn putter sin næve i sin fars hånd.

Beretningen svarer os ikke på alle vore spørgsmål og hvorfor, men beretningen om Jesus i båden placerer Jesus som den der er med os i det liv som er vores. Sådan som løftet lød til os i vor dåb. Jeg er med jer alle dage indtil verden ende.

Giver os det håb og den tro at vi med Paul Gerhardt kan synge det.

*Befal du dine veje
og al din hjertesorg
til hans trofaste pleje,
som bor i Himlens borg!
Han, som kan stormen binde,
hvem bølgen lyde må,
han kan og vejen finde,
hvorpå din fod kan gå. Amen.*